

Orquestra Simfònica Camera Musicae

Fundada el 2006, gaudeix de gran acceptació per la seva tasca de divulgació especialment entre el públic melòman i jove. Ha actuat a l'Auditorio Nacional de Madrid i a l'Auditori de Barcelona, entre d'altres, i du a terme temporades estables al Palau de la Música Catalana i al Teatre Tarragona.

Des dels inicis Tomàs Grau n'és el director titular i artístic. Des de la temporada 2016-17 el violoncel·lista Lluís Claret n'és artista resident. Aquesta temporada, Salvador Mas n'és principal director convidat. L'OCM va iniciar el projecte de residència a l'Auditori de l'Escola Municipal de Música Pau Casals del Vendrell la temporada 2009-10, actualment vigent.

Ha col·laborat amb els directors A. Ros Marbà, S. Brotons, J. Rutter, D. Martín-Etxebarria, J. Vila i Casañas, X. Puig, M. Valdivieso i V. Martínez; i amb els solistes S. Kovacevich, S. Meyer, P. Kopatchinskaja, A. Soumm, A. Polo, J. Jáuregui, M. Spadano, R. Aguirre, N. Rial i A. Odena, entre d'altres.

També actua arreu de l'Estat i ha fet una gira per Alemanya, Txèquia i Suïssa. Ha enregistrat els discs *Alba eterna*, *Tempesta esvaïda*, *De Catalunya al món*, *Un conte de Nadal* i *Mediterráneo*.

Tomàs Grau, *director*

Nascut a Barcelona (1979), realitzà els estudis musicals al CSMM, on el 2003 obtingué amb premi d'honor el títol de professor superior en direcció de cors. Posteriorment, a l'ESMUC obtingué amb les màximes qualificacions el títol superior de direcció d'orquestra (2007). Complementà la seva formació als Wiener Meisterkurse 2006 i 2007. Ha estudiat direcció amb professors de reconegut prestigi internacional, com S. Mas, J. Mora, P. Cao, G. Graden o J. R. Pascual-Vilaplana.

Ha dirigit, entre d'altres, solistes de nivell nacional i internacional, com P. Kopatchinskaja, S. Meyer, S. Kovacevich, A. Soumm, H. Rohde, A. Polo, J. Jáuregui, Ll. Claret, N. Rial, A. Odena, Dúo del Valle i A. Guinovart a les principals sales de concerts de Catalunya i de l'Estat.

Es convidat habitualment a dirigir altres formacions: ONCA, Orquesta Sinfónica de la Región de Murcia, Orquesta Clásica Santa Cècilia, Orquesta de Cambra de Vic, Orquesta de Cambra de Vila-seca i Orquesta de Cambra de Cervera, entre d'altres.

Depòsit legal: B22268-2017

EL DESPERTAR DE LA MÚSICA

DISSABTE, 16.12.2017 – 12.00 h
DIUMENGE, 17.12.2017 – 12.00 h
Palau de la Música Catalana
Sala de Concerts

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOVERN DE L'ESTAT
MINISTERIO DE CULTURA
Y TURISMO

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

Orquestra Simfònica Camera Musicae
Tomàs Grau, director

«[...]De grans, ens adonem
que ha passat molt de vent
i ha fet dibuixos a la sorra.»

Narcís Comadira,
Dibuixos

Star Wars
“Main title”

E. T.
“Flying theme”

Jurassic Park
“Theme”

Star Wars suite
Tema principal
Tema de la princesa Leia
Marxa imperial
Tema de Yoda
Sala del tron
Final

Star Wars
“Rey’s Theme”, d’*Episodi VII*

Star Wars
“Batalla d’herois”, d’*Episodi III*

Star Wars
“Duel de destins”, d’*Episodi I*

Durada aproximada: 70 minuts sense pausa

Star Wars i el concert d’avui: de la força del jove guerrer a la saviesa del vell mestre

El concert d’avui està dedicat a les bandes sonores de John Williams per a la sèrie de pel·lícules de *La guerra de les galàxies*. Un concert que apel·larà a les emocions viscudes quan veiem o recordem uns films que han marcat diverses generacions i que, per a molts, són més que simples pel·lícules: formen part de la nostra definició personal, com quan diem que som d’un equip de futbol o d’un barri determinat.

La banda sonora d’*Star Wars*, la del 77, va ser una revolució en la música de cinema, el paradigma i punt d’inici oficial del neosimfonisme cinematogràfic. Quan la música simfònica a

la gran pantalla estava arraconada per la música pop i per la desaparició dels vells mestres clàssics, John Williams la va fer ressorgir amb composicions que recollien els vells postulats simfonistes actualitzats en un llenguatge ple de brillantor musical, sòlida qualitat tècnica, una molt efectiva adaptació a les imatges i gran espectacularitat sonora.

Però vull destacar-los un tercer element, en el programa del concert d’avui.

Quan John Williams va compondre *La guerra de les galàxies* ja tenia 45 anys. Era el 1977 i en feia vint que es dedicava a la música de cinema. La seva primera banda sonora per a un llargmetratge datava del 1959, i l’havien succeït quaranta títols més. Havia evolucionat d’una música jazzística hereva de Mancini fins a un estil plenament simfònic, la seva carrera es nodria de superproduccions de Hollywood i havia guanyat l’Oscar en dues ocasions: el 1972, per l’adaptació al cinema del musical *El violinista a la teulada*, i el 1976, per *Tàturó*.

La guerra de les galàxies va representar la consagració absoluta de Williams. Durant dues dècades viu l’èxit absolut i el reconeixement universal amb *L’imperi contraataca* (1980) i *El retorn del jedi* (1983), i també amb *E. T.* (1982), la música de les aventures d’Indiana Jones i moltes d’altres, fins a arribar l’any 1993, quan, d’una banda, compon *Jurassic Park*, seguint l’estil de les anteriors, però, també, *La llista de Schindler*.

A partir d’aquesta, i ja a la seixantena, John Williams comença a compondre sense l’obligatorietat del llenguatge de vocació popular ni la necessitat d’un èxit que ja ningú no li pot prendre. Retallant distàncies entre la seva música per al cinema i la concertística, les bandes sonores en la vellesa de Williams se’ns presenten més complexes en els plantejaments i estructures, menys fàcils per a l’oient, més exigents, i molt més riques en matisos. Les bandes sonores de la trilogia de la preqüela d’*Star Wars* –*L’amença fantasma* (1999), *L’atac dels clons* (2002) i *La venjança dels Sith* (2005)– les compon entre els 67 i els 73 anys. I la música d’*El despertar de la força* (2015) és obra d’un compositor en la vellesa que n’ha complert 83.

Avui, a través de les músiques d’*Star Wars*, a més d’emocionar-nos amb el que ens faci sentir la música, serem espectadors privilegiats del trànsit de quaranta anys, de la vida adulta a la vellesa, en la vida d’una persona, músic i compositor, que, a més, ha sigut l’autor de la banda sonora dels somnis cinematogràfics de milions d’altres persones.

Xavier Cazeneuve, historiador i divulgador musical